

De directeur van het TT Circuit krijgt vandaag het eerste exemplaar uitgereikt van het boek *Onder mijn huid*, een Drentse misdaadroman die zich afspeelt tijdens de TT-week van Assen

Door Anita Pepping

Misdaad op het TT Circuit

Het is de drukste week van het jaar voor Julia: de TT-week. De baan van salescoördinator van de huiscateraar vergt opperste concentratie, want ze staat voor de culinaire uitdaging om duizenden mensen van eten en drinken te voorzien. Maar ze wordt ernstig afgeleid. Er is het verdriet om haar gepeste dochter en om haar minnaar, de getrouwde Mike die zich met duistere zaken blijkt bezig te houden. De knappe broer van Mike ontfermt zich over haar, maar als zich een derde speler meldt, loopt het helemaal uit de hand.

Haar debuutroman *Onder invloed* kwam vorig jaar uit. Het tweede boek van Marijke Verhoeven-Postma (46) uit Paterswolde, dat vandaag wordt gepresenteerd, heet *Onder mijn huid*.

Het verhaal begint op de maandag met de start van de TT-week en is geschreven vanuit de ik-persoon Julia Kroonenberg. Een personage waar de schrijfster veel in herkent. "Ik deed 7,5 jaar relatiebeheer op het circuit en coördineerde voor de horeca de activiteiten in de VIP-rooms en zalen. Ik ben in het boek in de buurt van de werkelijkheid gebleven. De namen van mijn collega's heb ik veranderd, maar sommigen zullen zich zeker herkennen."

Als meisje, opgegroeid in Haren, hield ze al van schrijven. Ze verzon verhalen, produceerde er tekeningen bij en maakte haar eigen meisjesblad Tina. Of ze luisterde naar muziek en bedacht daar beelden bij. Die activiteiten bleven echter steken in het hobbycircuit, want Verhoeven ging na de havo naar de mid-

delbare hotelschool in Groningen. Nadat ze een aantal jaren arbeidsbemiddelaar bij een uitzendbureau en medewerker op de meldkamer van de ANWB Wegenwacht in Assen was geweest, belandde ze via haar broer alsnog in het horecavak. Hij was horecamanager op het TT Circuit.

Toen haar broer vier jaar geleden verkaste naar het Familiehôtel in Paterswolde, besloot Verhoeven de horeca achter zich te laten. Maar de baan die volgde pakte niet goed uit en ze kwam zonder werk te zitten.

Haar huidige man Frans moedigde haar aan om serieus werk te maken van haar droom: schrijfster worden. "Hij zei: 'Als jij over schrijven praat, begin je te stralen'. En hij had gelijk. Dat is war ik het liefste wil doen en ik heb allemaal verhalen in mijn hoofd."

Na vijf maanden werkloosheid stortte ze zich volledig op het schrijven van haar eerste boek. Direct daarna, tijdens een gezinsvakantie in Denemarken in augustus 2012, zette ze de eerste letters op papier van *Onder mijn huid*. "Dat boek was, evenals het eerste boek, precies na negen maanden af."

Verhoeven: "Het is een spannend boek geworden met een beetje 50-tintin-grijs, dus er zit ook seks in. Her is beslist geen literatuur, meer entertainment. Lekker leesbaar, romantisch, het zou je zelf kunnen overkomen. Heel herkenbaar ook, want het speelt in de regio. De namen van collega's heb ik veranderd, maar de plaatsen en locaties zijn authentiek: Garnwerd, Eelde, Schiermonnikoog, Assen."

Boekenfiguur Julia is een ander persoon dan schrijfster Verhoeven, maar kreeg wel een deel van

diens karakter mee. "Ik herken Julia's kwetsbaarheid maar al te goed. Als je te gauw open bent naar anderen kunnen invloeden van buiten overweldigend worden. Ook zij laat zich in haar keuzes leiden door emoties."

Na een mislukte relatie is Verhoeven - net als Julia - een tijdlang alleenstaande moeder geweest. "Het schipperen met tijd en prioriteit kon ik nu mooi uit eigen ervaring beschrijven."

Elk jaar in juni wordt Marijke Verhoeven onrustig. Het liefst zou ze weer op hakken rondstappen over de galerij van de VIP-rooms bij het motorspektakel. "Ik heb niets met die motoren, maar het is de hectiek er om heen. Het is niet alleen één dag bier drinken en patat eten, maar het is horeca op topsportniveau. Daarom moest mijn boek ook over die periode in mijn leven gaan." Eerlijk toegegeven: ze heeft heimwee naar het TT-circuit. Maar het schrijven maakt een boel goed. "Dit boek werkt therapeutisch. Nee, er staat geen echt persoonlijk leed in, want ik ben geen wraaktype. Met mijn fantasie heb ik dingen uitvergroot."

De lezers moeten maar raden waar de echte Marijke stopt en waar de personage Julia begint.

Eerste exemplaar

Directeur Peter Oosterbaan van het Asser TT Circuit neemt vanmiddag het eerste exemplaar van *Onder mijn huid* in ontvangst. Het boek wordt uitgegeven door Elikser, kost 24,95 euro en is verkrijgbaar via de boekhandel.

ROSA TIMMER

Opgejaagd

Het stoplicht werd groen mijn auto sloeg af. Mijn ergste nachtmerrie in de ochtendspits. Ik maakte mijn inmiddels rituele sorrygebaar naar de auto achter mij en startte weer. Ik en de automobilist achter mij konden nog net door het groene licht. Maar hij was boos. Hij maakte woeste snijbewegingen bij zijn hals naar mij. Hij kon zijn auto wel in mijn kont duwen, zo kwaad.

Nogal ontgaan reed ik verder. Twee maanden later, snap ik zijn woede pas. Het is de tijd. Vroeger maakte ik me nergens druk om. Je kon bij me voordringen in de rij, een uur in de wacht zetten bij Essent of gewoon anderhalf uur te laat opdagen bij een afspraak. Het kon me niets schelen. Tijd genoeg. Sinds ik werk begrijp ik de opgefokte mens veel beter. Ik kijk

voortdurend op de klok. Ik tel 's avonds de uren die ik nog kan slapen voor ik weer op moet, ik race op het werk om deadlines te halen en scheur vervolgens naar huis om het avondeten

niet te missen. Zelfs in het weekend word ik opgejaagd. Ik moet vroeg op want anders kan ik niet meer naar de kapper en loop ik nóg een week rond met uitgroei. Op zondag moet ik wassen, belastingpapieren invullen, met drie vriendinnen koffiedrinken en mijn vriend gelukkig houden. Tijd is als geld: pas als je er te weinig van hebt, ga je er paniekerig over doen.

Dus ik zie zo voor me dat die boze automobilist met een stampvolle blaas achter het stuur zat omdat hij geen tijd meer had om thuis te gaan. En daar stond ik stotteren voor zijn neus. Frustrerend. Eén tip: als je me opjaagt bij het stoplicht word ik zo nerveus dat het drie keer langer duurt voor ik mijn auto weer aan de praat krijg. En dat, lieve agressieve automobilist, gaat van je eigen tijd af.

▲ Marijke Verhoeven langs het TT Circuit. Foto: Marcel Jurjan de Jong

Enkele fragmenten

De TT trok soms de meest vreemde figuren aan. En de bewaking was kennelijk nog niet zo scherp op deze eerste dag van de TT-week. Misschien had ik even moeten vragen of ik hem ergens mee kon helpen. Ik zou het straks wel doen, als ik hem dan nog zag. Maar nu niet, ik wilde naar Mike. (pag 13)

Ik volgde de weg die mijn Lidl-routeplanner aangaf en na ongeveer drie kwartier rijden, bereikte ik Garnwerd, een historisch en pittoresk dorpje boven Groningen. Ik passeerde de groene metalen klapbrug over het Reitdiep en keek naar Café Hammingh. Hier was ik zo vaak geweest vroeger, op uitjes met Paul en mijn moeder. (pag 97)

Ruim drie kwartier later verlieten we het vliegveld in een onopvallende, zwarte Renault Clio. Ik had mijn zonnebril opgezet en een blauwe sjaal in mijn haar geknoopt. Connor droeg een veel te warme, gebreide muts over zijn lange krullen. Toen hij zijn zonnebril had opgezet had ik nog gevraagd of dit niet wat erg over the top was, maar hij had rot mijn verbazing achteloos een sigaret opgestoken en liet deze in zijn mondhoek hangen. Alsof hij al jaren niet anders deed. 'Zoals ik al zei', reageerde hij laconiek en inhaleerde de rook, '... ik ben dol op acteren.' (pag 217)

Ik pakte mijn laptop en keek naar beschikbare appartementen op Schiermonnikoog. Misschien moest ik gewoon in mijn eentje op vakantie gaan. Weg van hier. Waarom zou ik hier blijven, met tedere nacht de angst om een inbreker naast mijn bed te zien staan? (Pag 346)